

do výchovy a výživy, pro alimentární závazek prarodičů předurčujícího významu, ježto výchova dítěte přísluší rodičům, i když jsou nemajetní a nejsou s to zapraviti náklad na výživu dítěte ze svého a povinnost nésti náklad s výživou a výchovou dítěte spojený přešla na prarodiče. V takovém případě nemohou prarodiče, kteří hradí náklad na výživu dítěte, žádati, aby jim byla též svěřena výchova dítěte, nevyžaduje-li takového opatření zájem a prospěch dítěte. Nedopustily se proto nižší soudy nezákonnosti, když nerozhodly dříve, než uložily otcovskému dědovi placení výživného na vnuka, o tom, komu dítě má býti dáno do výživy a výchovy. Ani pokud rekurent spatřuje nezákonnost v tom, že mu bylo uloženo placení výživného, ač matka dítěte není úplně k výdělku nezpůsobilá, jsouc pouze přechodně bez zaměstnání, není tato výtka opodstatněna, ježto bylo zjištěno, že matka dítěte jest od 24. ledna 1936 bez zaměstnání a nemá žádného příjmu. Ježto i otec dítěte jest nemajetný, byly zde skutečně předpoklady pro to, aby bylo otcovskému dědovi uloženo placení výživného. Neudržitelný jest názor povinného, že matka dítěte pečuje o výživu dítěte tím, že odevzdala dítě svým rodičům do výživy a výchovy, kteří péči o dítě vzali místo matky dobrovolně na sebe. Právem však vidí nezákonnost v tom, že nebyly provedeny důkazy o tom, že mateřští prarodiče poskytují navrhovatelce skutečně výživu bez nároku na náhradu výloh, a to na základě závazku převzatého proti rodičům nezletilého dítěte. Tato okolnost jest důležitá pro rozhodnutí. Kdyby totiž mateřští prarodiče poskytovali navrhovatelce ať již dobrovolně, nebo na základě snad převzatého závazku skutečně toho, čeho tato ke své výživě potřebuje, — ovšem nikoliv snad pouze prozatímně do té doby, až bude rekurentovi jako osobě k výživě navrhovatelky podle zákona povinné uložena povinnost hraditi náklad na její výživu a dokud tak rekurent neučiní, případně výživné nebude na něm vymáháno — nebylo by vůbec důvodu pro to, aby bylo rekurentovi uloženo placení výživného pro navrhovatelku. Neboť takové uložení povinností k placení výživného předpokládá, že se navrhovatelce nedostává výživy ani z vlastního jmění, ani od někoho jiného (§§ 141, 150 obč. zák.). Ježto tato okolnost, důležitá pro rozhodnutí, nebyla proti předpisu § 23 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. zjištěna, zůstalo řízení neúplným.

Čís. 15359.

Vzájemný poměr vládních nařízení čís. 142/34, 207/34, 211/34, 258/34 a 250/35.

Neuplatnil-li směnečný dlužník po skutkové stránce ve směnečných námítkách, že jest zemědělcem ve smyslu vládních nařízení poskytujících úlevy zemědělcům, jest tato námitka vznesená až za sporu opožděná.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, Rv I 1319/36.)

V řízení o námítkách proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že jsou zemědělci, a domáhali se proto pro sebe ochrany zejména vládn. nař. čís. 250/34. Nižší soudy ponechaly směnečný

platební příkaz ukládající žalovaným, by směnečnou pohledávku zaplatili do 3 dnů pod exekucí, v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předmětem sporu je pohledávka, k jejímuž zajištění byla vydána směnka. Jest proto míti na paměti, že tu jde o řízení ve směnečném sporu, pro něž platí zvláštní ustanovení § 557 c. ř. s. V písemných námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu žalovaní skutkově neuplatnili, že jsou zemědělci a že se proto na ně vztahují ustanovení vlád. nař. čís. 142/1934, čís. 207/1934, čís. 211/1934 a čís. 258/1934 Sb. z. a n. S námitkou, že jsou zemědělci, přišli žalovaní teprve za sporu dávno po uplynutí neprodlužitelné třídenní lhůty v § 557 c. ř. s. stanovené k uplatnění námitek. Tato jejich námitka jest tudíž opožděná, a na tom nic nemění skutečnost, že vlád. nař. čís. 250/1935 Sb. z. a n. nabylo účinnosti teprve dnem 1. ledna 1936, tedy teprve po vznesení směnečných námitek proti směnečnému platebnímu příkazu, poněvadž i vládní nařízení čís. 142/1934, 207/1934, 211/1934 a 258/1934 Sb. z. a n., která byla již v platnosti dne 12. října 1935, to jest v době podání písemných směnečných námitek, poskytovala zemědělcům rovněž možnost ochrany proti vymáhání pohledávek, ale žalovaní této možnosti včas nepoužili. K tomu dlužno připomenouti, že při řešení otázky týkající se námitek žalovanými teprve za sporu vznesené, že jsou zemědělci a že proto mají nárok na úlevy, nejde jen o otázku ryze právní, nýbrž že jde o otázku především rázu skutkového. Tato námitka měla tudíž býti uplatněna po skutkové stránce již v písemných námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu, což se však nestalo. Tím, že zůstane při zachování směnečného platebního příkazu v platnosti, nebude porušen účel uvedeného vládního nařízení čís. 250/35 Sb. z. a n. a žalovaní nebudou připraveni o možnost uplatnění úlev jim uvedeným vlád. nařízením poskytnutých, poněvadž pro případ hrozící exekuce poskytuje ochranu ustanovení §§ 25 a násl. uvedeného vlád. nařízení.

Čís. 15360.

K výkladu § 5 vlád. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n.

Do lhůt uvedených v § 5 uvedeného vládního nařízení se nevčítá doba od 16. července 1934 do 31. prosince 1935, aniž se hledí k tomu, zda byla v průběhu této doby exekuce odložena čili nic.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, R II 270/36.)

Při rozvrhovém roku přihlásil berní úřad též nedoplatky daně pozemkové, domovní a úroky z prodlení starší tří let v pořadí přednostním. Prvý soud ve svém rozvrhovém usnesení těmto přihlášeným nedoplatkům přednostní pořadí nepřiznal. Ve stížnosti do tohoto roz-